

3 Евангелля св. Мацвея

Ад шоста гадзіны цемра настала па ўсёй зямлі да гадзіны дзевятай. А каля гадзіны дзевятай, усклікнуў Езус моцным голасам, кажучы: «Элі, Элі, лема сабахтані? Што азначае: Божа Мой, Божа Мой, чаму Ты Мяне пакінуў?» Некаторыя з тых, хто стаяў там, чуючы гэта, казалі: «Ён кліча Іллію». І адразу пабег адзін з іх, узяў губку, намачыў яе ў воцат, насадзіў на трысціну і даў Яму піць. А другія казалі: «Чакай, пабачым, ці прыйдзе Ілля ратаваць Яго». А Езус зноў ускрыкнуў моцным голасам і сканаў.

І вось заслона ў святыні разарвалася надвое зверху аж да нізу, і зямля затрэслася, і скалы раскалоліся, і магілы адкрыліся, і многія цэлы памерлых святых уваскрэслі. І выйшлі з магілаў пасля Ягонага ўваскрэсення, і ўвайшлі ў святы горад і паказаліся многім.

А сотнік і тыя, хто вартаваў з ім Езуса, убачыўшы землятрэс і ўсё, што сталася, вельмі спалохаліся і казалі: «Сапраўды, гэта быў Сын Божы». †

Мц 27, 45-54

Смерць закланула зямлю. А людскія сэрцы?

Апісанне смерці Божага Сына займае няшмат месца – некалькі радкоў тэксту. У апошняй сцэне зямнога жыцця нашага Збавіцеля св. Мацвей-евангеліст заключыў увесь трагізм адыходу з гэтага свету: у поўнай пакінутасці, якая сягае таямніцы існавання Бога, і пагардзе людзей, якія не памятаюць не толькі пра нявіннасць Асуджанага, але і пра ўсялякае дабро, якое раней атрымалі ад Яго. Што неабходна, каб узрушыць людское сумленне? Якую выкарыстаць мову, каб прамовіць да людскіх сэрцаў, хворых на бяздушнасць, амаль грубіянства? Ці знойдуцца пераканаўчыя аргументы, здольныя пераканаць у канчатковай праўдзе, што датычыць планаў Бога адносна чалавека?

Кс. Яраслаў Грынашкевіч